

Ebédpróba a medikus-menzán

— A Magyarország tudósítójától —

A diákmenzák fennállásuk óta döntő szerepet játszottak az egyetemi hallgatók kündelmes életében. A gazdasági arány az egyetem falain belül éppoly keretek között mozog, mint kint az életben: egy-egy tehetősebb egyetemi polgárra a szegények légiója jut. Békében, amikor sok... egyenletesebb volt az élet, s a szegény vidéki tanár, vagy az előlegeiből tengődő hivatalnok állérnyi pontosságai fel tudta állítani évi büdzséjét — fejtakarva bár, de kiszorította a család reményességének a havi 30 korona rendkívüli segélyt. És amikor ily eszköz összeggel utnak eresztették a fiút, biztossra vették, hogy keresztül-vergődi a négy esztendő, mert számításait elsősorban a diákjóléti intézményekre alapozták.

De ma nincs az a közgazdász, aki akárcsak egy hónapra is megbízható költségvetést tudna készíteni. Rothschild ceruzával a kezében nem merne arra vállalkozni, hogy üres zsebbel Budapesten egyetemre járjon. S nem merné a kockázatát senkisémm vállalni, aki kétszerkettős alapon gondolkodik. Mégis évente ezer és ezer sápadt fiatalember jelentkezik a nyaktörő utra. Fantaszták. Nincs egyebük, mint a hitük. Majd csak lesz valahogy, mondják, miközben a véletlen ezer esélyére és az emberek jó szívére gondolnak.

Kétségtelen, soDkan célhoz jutnak, de érdemes volna statisztikát készíteni azokról, akik kidőttek a sorból.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Mécs Alajos

Cím: Ebédpróba a medikus-menzán

Forrás: Magyarország

Ön 1923. 11. 4.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

371.88

Hely

Idő

1923

Személy

Helyszám

Magyarország jövő reménye, intelligenciája, gerince itt lapul, itt éhez és itt fejlődik szemünk láttára — észrevétlenül. Tengernyi kérdés mered az ember elé, amikor ezekre a fiokra gondol, hogy mást ne említsünk: *hol laknak és miből táplálkoznak?* A két legelémibb életfeltétel.

Az elsőre nem tudok felelni. Rejtély. Elgondolni is nehéz, hogy a mai lakásinségben, ahol százazreknel kezdődnek a szobaárak, — még így sem lehet kapni, — hol találunk fedélre ezek a reménykedők?

A táplálkozás már nem oly bonyolult: hol esznek, hol koplálnak. De van egy harmadik eset is, — amikor evés közben koplálnak. Ez a leggyakoribb, mert ez intézményesen van megszervezve.

Mikor ezt a paradoxont először hallottam, magam is mosolyogtam. Most már én is aláírom, mert azóta voltam a menzán.

Talán van több menza is, én a medikusokét tapasztaltam végig. Ott van a Köztelek-utcában, egy régi dohánygyári raktárhelyiségben, amelyet étteremmé léptettek elő. Bejárata az utca felől van, előkelő forgóján lehet bejutni. Több hasonlatosságot azután nem is találtam az Astoria és a menza között.

Maga az étkezőterem egy hosszú hombár. Ablakai kicsinyek és a magosban vannak, jól illenek a vastag falakhoz. Amerre a szem tekint, mindenütt kétségbeesítő sivárság. Kőpadozat, vakító fehérre meszelt falak, lócákon görnyedt fiatal emberek szomorú sora. A

Kanáloccanás láncessörgésnek hangzik, s a mélyedések homályában önkéntelenül börtönőrt keres az idegen.

A föld ajtó folyton pereg. Mástfél-órán át ontja az érkezőket. Az újonnan jöttek sorba állnak, lebélyegeztetik napi jegyüket, kapnak egy darab kenyéret, azután rohannak helyet kaparintani a lócán. Ha nincs szerencsájük, akkor sem kell soká várakozniuk. Hamar ürülnek

az asztalok. Én is megváltom a jegyet. *Ezernyolcszáz korona*. Közben az asztalokat teljesen megszállták. Unalmamban végig tanulmányoztam a heti étlapot. Papíron nagyon jól fest. Leves, főzelék, tészta. Hetenként kétszer: leves, főzelék feltét, ilyenkor a tészta elmarad. Ezernyolcszáz koronaért, ha még a vacsorát is hozzá számítjuk: *nemzeti ajándék!* Megindultan gondoltam azokra, akik ennyire a diákok hóna alá nyultak.

Érzékenkedésemnek a helyüresedés vetett véget. Bevallom, nagyon éhes voltam. Üres gyomorral akartam idejönni. Étvágyamra azonban mindjárt csillapítólag hatott a mosogatóvíztől nedves cintányér és az a néhány rozsdafolt, amely az alján virított. Kezdtém kísérlni a többi tányérokkal. Eredmény: rozsdásabb keretben több mosogatóvíz, némi főzelékfoszlánnyal. A felszoigálást fehérkabátos diákok végezték — mintaszerű gyorsasággal. Az első fogás: bableves volt — bab nélkül. Pergamen-szerű burkok jelezték, hogy valódi hüvelyesveteményből készült.

Megettem. Meleg is volt, némi ize is volt, nem tudja, mitől hizik az ember.

Utána burgonyafőzelék. Erről a rosszakarát látszata nélkül nem lehet nyilatkozni. *Főzelék helyett megettem a kenyeret. A többiek is így csinálták.* Azután következett a harmadik fogás: főtt tészta, lekvárral. Zsir nélkül, cukor nélkül. A meztelen tészta szélén lávéskanálnyi *szilvavíz*. Nem vagyok szakértő, de nyugodt lelkiismerettel állítom, hogy legalább is erősen kevert

főzlisztből készült. Szeretem a főtt tésztát, nekigyürköztem, a vége mégis csak az lett, hogy a háromnegyedrészét otthagytam, a lekvárt pedig, hogy kárba ne vesszen, a kenyér héjára kentem.

Végigmentem a termen. *Az asztalokon, kivétel nélkül, nem hagytak hátra üres tányért az éhes diákok.* Több, mint husz egyetemi hallgatót megkérdeztem, a válasz egybehangzó volt: így megy ez napról-napra. A diákok busan és éhesen keltek fel az asztal mellől. A háboruban láttam ehhez hasonló látványt, amikor a szomszós lovakat nem lehetett feltartani, hogy egy kis zavaros érhez ne vágtsanak. Mohón mártották be az orrukát a vízbe, hogy prüszkölve, égő szomszúsággal a torkukban, otthagyják.

Nem tudom, mennyibe kerül az államban és a társadalomnak ez a jótékonykodás, de az bizonyos, hogy a diákoknak még a mai drak mellett sem éri meg, ez az ebéd az 1200 koronát. *Még ha meg is tudnák enni az eléjük rakott*

adagokat, akkor sem vennének magukhoz kellő kalória értékű táplálékot.

Igy él a jövő orvosnemzedék. A rideg környezet elfásítja, a rossz étel legyengíti. Éhező hadseregtől nem lehet nagy teljesítményeket kívánni.

Mégegyszer visszatérve a menzára: szemre szinte bántó tisztaság, lényegre nézve: még most sem vagyok tisztába, vajjon mitől lett zsiros a tányérokön levő mosogató víz, amikor az ételekben a zsiradéknak nyoma sem található!

Mécs Alajos